

ONDERSTEUNING

Tijdschrift voor echtgenoten van ouderlingen van de Nederlandse Caribische Unie - Jaar 2022

BEHEER HET EIGEN HUISHOUDEN GOED

ONDERSTEUNING

is een tijdschrift dat speciaal is gemaakt om alle echtgenoten van ouderen te voeden en te versterken om door te gaan en een steun te zijn voor hun echtgenoot, man of vrouw, en voor hun andere collega's in de bediening.

Zich ervan bewust dat God alles voor hen is, zal het gebed hen ondersteunen, en zonder onderscheid te maken, zullen ze vreugdevol dienen.

Met de ogen gericht op de eeuwigheid, laat alle eer en glorie aan God gegeven worden!

INHOUD:

- 😊 **Elk huis is een kerk**
- 😊 **Een vader om trots op te zijn**
- 😊 **God is in de kamer**
- 😊 **Wiens fout?**
- 😊 **Vrouwenwerk**
- 😊 **Hoe de kerk aangenaam te maken voor de gezinnen**
- 😊 **Gedicht: " *Heer, kijk voor U onze familie...* "**

OPMERKING: Alle niet nader genoemde artikelen zijn een bijdrage van de redacteur.

Het herstel en de verheffing van de mensheid begint thuis. Het werk van ouders ligt ten grondslag aan elk ander. De samenleving bestaat uit gezinnen, en dat is wat de gezinshoofden ervan maken. Uit het hart zijn "de problemen van het leven" (Spreuken 4:23); en het hart van de gemeenschap, van de kerk en van de natie is het huishouden. Het welzijn van de samenleving, het succes van de kerk, de welvaart van de natie zijn afhankelijk van de invloeden van THUIS.

Ouders kunnen voor hun kinderen de basis leggen voor een gezond en gelukkig leven. Ze kunnen hen uit hun huizen sturen met moreel uithoudingsvermogen om verleiding te weerstaan, en met moed en kracht om succesvol met de problemen van het leven te worstelen. Zij kunnen in hen het doel inspireren en de kracht ontwikkelen om van hun leven een eer voor God en een zegen voor de wereld te maken.

"Het leven is een opleidingsschool waar ouders en kinderen moeten worden afgestudeerd naar de hogere school in de woningen van God."
MH 348

Moge God onze gezinnen rijkelijk zegenen!

Vriendelijk,

Anna Maria Manuela Croes

ELK HUIS IS

EEN KERK

Ouders om Gods vertegenwoordigers te zijn

Elk gezin in het gezinsleven zou een kerk moeten zijn, een prachtig symbool van de kerk van God in de hemel. Als ouders zich bewust waren van hun verantwoordelijkheden jegens hun kinderen, zouden ze onder geen beding hen uitschelden en zich zorgen maken. Dit is niet het soort onderwijs dat een kind zou moeten hebben. Vele, vele kinderen hebben geleerd om foutzoekende, bezorgde, scheldende, gepassioneerde kinderen te zijn, omdat ze thuis gepassioneerd mochten zijn. Ouders moeten overwegen dat ze in de plaats van God zijn voor hun kinderen, om elk goed principe aan te moedigen en elke verkeerde gedachte te onderdrukken. (Brief 104, 1897). Als de morele kwaliteiten van kinderen door ouders en leraren worden verwaarloosd, zullen ze zeker pervers zijn. (*Review and Herald*, 30 maart 1897).

Bijbelreligie de enige bescherming

Over het algemeen hebben de jongeren maar weinig morele kracht. Dit is het gevolg van verwaarloosd onderwijs in de kindertijd. Kennis van het karakter van God en onze verplichtingen jegens Hem moet niet worden beschouwd als een zaak van ondergeschikt belang. De religie van de Bijbel is de enige waarborg voor de jongeren. (5T 24)

Gelukkig zijn de ouders wiens leven een ware weerspiegeling is van het goddelijke, zodat de beloften en geboden van God in het kind dankbaarheid en eerbied opwekken; de ouders wiens tederheid en rechtvaardigheid en lankmoedigheid het kind de liefde en gerechtigheid en het lankmoedigheid van God vertolken; en die, door het kind te leren hen lief te hebben en te vertrouwen en te gehoorzamen, hem leren zijn Vader in de hemel lief te hebben en te vertrouwen en te gehoorzamen. Ouders die het kind zo'n geschenk geven, hebben hem een schat geschonken die kostbaarder is dan de rijkdom van alle leeftijden – een schat die net zo duurzaam is als de eeuwigheid. (PK 245)

Beroep is waardeloos zonder thuis religie

De dagelijkse daden van het leven vertellen de maat en de vorm van onze gezindheid en karakter. Waar er een gebrek is aan thuisreligie, is een geloofsbelijdenis waardeloos.

Laat dan geen onaardige woorden uit de mond vallen van degenen die de thuiskring samenstellen. Maak de sfeer geurig met tedere bedachtzaamheid van anderen. Alleen zij zullen de hemel binnengaan die in de proeftijd een personage hebben gevormd dat een hemelse invloed ademt. De heilige in de hemel moet eerst een heilige op aarde zijn. (*Signs of the Times*, 14 november 1892)

Dat wat het karakter mooi zal maken in het huis, is dat wat het mooi zal maken in de hemelse herenhuizen. De maat van je christendom wordt afgemeten aan het karakter van je gezinsleven. De genade van Christus stelt de bezitters ervan in staat om van het huis een gelukkige plaats te maken, vol vrede en rust. Tenzij je de Geest van Christus hebt, ben je niet van Hem en zul je nooit de verlore heiligen in Zijn koninkrijk zien, die één met Hem zullen zijn in de hemel van gelukzaligheid. God wil dat je jezelf volledig aan Hem toewijdt en Zijn karakter in de thuiskring vertegenwoordigt. (*Child Guidance*, 481.2)

Het werk van heiliging begint thuis. Degenen die thuis christen zijn, zullen christenen zijn in de kerk en in de wereld. Er zijn velen die niet groeien in genade omdat ze falen in het cultiveren van thuisreligie. (*Signs of the Times*, 17 februari 1904).

Ouders als opvoeders in de thuisgemeente

Ik spreek tot vaders en moeders: Je kunt opvoeders zijn in je thuiskerken; je kunt spirituele zendingsorganisaties zijn. Laat vaders en moeders de behoefte voelen om thuiszendingen te zijn, de behoefte om de huiselijke sfeer vrij te houden van de invloed van onaardige en overhaaste spraak, en de thuischool een plek waar engelen van God kunnen binnenkomen en zegenen en succes kunnen geven aan de geleverde inspanningen. (CG 481,4)

Beschouw de gezinsinstelling als een opleidingsschool ter voorbereiding op de uitvoering van religieuze taken. Jullie kinderen moeten een rol spelen in de kerkelijke capaciteit, en elke kracht van de geest, elke fysieke capaciteit moet sterk en actief worden gehouden voor de dienst van Jezus

Christus. Ze moeten geleerd worden de waarheid lief te hebben omdat het waarheid is; zij moeten door de waarheid geheiligd worden, opdat zij in de grote herziening mogen staan die binnenkort zal plaatsvinden om de geschiktheid van ieder te bepalen om de hogere school binnen te gaan en lid te worden van de koninklijke familie, een kind van de hemelse Koning. (CG 482,1)

Ze moeten een consistent leven leiden

Alles laat zijn indruk achter op de jeugdige geest. Het gelaat wordt bestudeerd, de stem heeft zijn invloed en het gedrag wordt door hen nauw nagebootst. Bezorgde en kregel vaders en moeders geven hun kinderen lessen die ze op een bepaald moment in hun leven de hele wereld zouden geven, als het van hen was, zouden ze het kunnen afleren. Kinderen moeten in het leven van hun ouders die consistentie zien die in overeenstemming is met hun geloof. Door een consistent leven te leiden en zelfbeheersing uit te oefenen, kunnen ouders de karakters van hun kinderen vormen. (CG 482,2)

Leid kinderen op als werkers voor Christus

Degenen die verenigd zijn door de banden van de natuur hebben de sterkste aanspraken op elkaar. De leden van het gezin moeten vriendelijkheid en de tederste liefde tonen. De gesproken woorden en de uitgevoerde daden moeten in overeenstemming zijn met de christelijke beginselen. Op deze manier kan het huis een school worden, waar arbeiders voor Christus opgeleid mogen worden. (CG 482, 3)

Het huis moet worden beschouwd als een heilige plaats.... Elke dag van ons leven moeten we ons overgeven aan God. Zo kunnen we speciale hulp en dagelijkse overwinningen behalen. Het kruis moet dagelijks gedragen worden. Elk woord moet worden bewaakt, want we zijn verantwoordelijk tegenover God om in ons leven zoveel mogelijk het karakter van Christus te vertegenwoordigen. (CG 483,1)

Een fatale fout die velen maken.

Kunnen we onze zonen en dochters opvoeden voor een leven van respectabele conventionaliteit, een leven beleden christelijk, maar zonder Zijn zelfopoffering, een leven waarop het oordeel van Hem die waarheid is moet zijn: "Ik ken je niet"? Duizenden doen dit. Ze denken dat ze voor hun kinderen de voordelen van het evangelie veilig moeten stellen, terwijl ze de geest ervan ontkennen. Maar dat kan niet. Degenen die het voorrecht van gemeenschap met Christus in dienst verwerpen, verwerpen de enige training die een geschiktheid verleent om met Hem deel te ne-

nemen aan Zijn heerlijkheid. Ze verwerpen de training die in dit leven kracht en adel van karakter geeft. Menig vader en moeder, die hun kinderen het kruis van Christus ontzegden, hebben te laat geleerd dat zij hen aldus overgaven aan de vijand van God en de mens. Ze bezegelden hun ondergang, niet alleen voor de toekomst, maar voor het huidige leven. De verleiding overwon hen. Ze groeiden op als een vloek voor de wereld, een verdriet en schaamte voor degenen die hen het zijn gaven. (CG 483,2)

We weten niet in welke lijn onze kinderen geroepen kunnen worden om te dienen. Ze kunnen hun leven doorbrengen binnen de cirkel van het huis; zij kunnen zich bezighouden met de gemeenschappelijke roepingen van het leven of als leraren van het evangelie naar heidense landen gaan; maar allen zijn gelijk geroepen om zendingen voor God te zijn, dienaren van barmhartigheid voor de wereld. Zij moeten een opleiding krijgen die hen zal helpen om aan de zijde van Christus te staan in onzelfzuchtige dienst. (CG 483,3)

Leer hen te vertrouwen op goddelijke hulp.

Als je wilt dat je kinderen grotere capaciteiten bezitten om goed te doen, leer ze dan om een recht op de toekomstige wereld te hebben. Als hen wordt opgedragen om in hun moeilijkheden en gevaren op goddelijke hulp te vertrouwen, zullen zij niet de macht missen om passie te beteugelen en de innerlijke verleidingen om verkeerd te doen te beteugelen. Verbinding met de Bron van wijsheid zal licht en de kracht van onderscheidingsvermogen tussen goed en kwaad geven. Degenen die zo begiftigd zijn, zullen moreel en intellectueel sterk worden en zullen duidelijkere opvattingen en een beter oordeel hebben, zelfs in tijdelijke aangelegenheden. (CG 484,1)

Redding verzekerd door geloof en vertrouwen.

We kunnen de redding van God in ons gezin hebben; maar we moeten ervoor geloven, ervoor leven en een voortdurend, blijvend geloof en vertrouwen in God hebben...De terughoudendheid die Gods Woord ons oplegt, is voor ons eigen belang. Het verhoogt het geluk van onze gezinnen en van iedereen om ons heen. Het verfijnt onze smaak, heiligt ons oordeel en brengt gemoedsrust, en uiteindelijk eeuwig leven. Dienende engelen zullen in onze woningen blijven hangen en met vreugde de tijding van onze opmars in het goddelijke leven naar de hemel dragen, en de opnemende engel zal een vrolijke, gelukkige plaat maken. (CG 484,2) De Geest van Christus zal een blijvende invloed hebben op het gezinsleven. Als mannen en vrouwen hun hart openen voor de hemelse invloed van waarheid en liefde zullen deze principes weer naar

voren komen als stromen in de woestijn, alles verfrissen en frisheid doen verschijnen waar nu onvruchtbaarheid en gebrek is. (CG 484,3)

Uw kinderen zullen vanuit huis de kostbare invloed van het thuisonderwijs overbrengen. Werk dan in de thuiskring, in de eerste jaren van het leven van de kinderen, en zij zullen uw invloed in het schoollokaal dragen; die invloed zal door vele anderen gevoeld worden. Zo zal de Heere verheerlijkt worden. (CG 484,4)

Hoe vroeg kunnen kinderen christenen worden?

In de kindertijd is de geest gemakkelijk onder de indruk en gevormd, en het is dan dat jongens en meisjes moeten worden geleerd om God lief te hebben en te eren. (CG 486,1)

God wil dat elk kind van jonge leeftijd Zijn kind is, dat het in Zijn gezin wordt opgenomen. Hoe jong ze ook zijn, de jongeren kunnen lid zijn van het huisgezin van geloof en een zeer kostbare ervaring hebben. Ze kunnen harten hebben die teder zijn en klaar om indrukken te ontvangen die blijvend zullen zijn. Ze mogen hun hart laten trekken in vertrouwen en liefde voor Jezus, en leven voor de Verlosser. Christus zal hen tot kleine zendingen maken. De hele stroom van hun denken kan worden veranderd, zodat zonde niet iets zal lijken om van te genieten, maar om te worden gemeden en gehaat. (CG 486,2)

Leeftijd van geen gevolgen.

Een eminente religieuze mens werd eens gevraagd hoe oud een kind moest zijn voordat er redelijke hoop was dat hij een christen zou zijn. "Leeftijd heeft er niets mee te maken", was het antwoord. "Liefde voor Jezus, vertrouwen en rust, zijn allemaal kwaliteiten die overeenkomen met de natuur van het kind. Zodra een kind zijn moeder kan liefhebben en vertrouwen, kan hij Jezus liefhebben en vertrouwen als de Vriend van zijn

moeder. Jezus zal zijn Vriend zijn, geliefd en geëerd." (CG 486,3)

Kunnen ouders, gezien de voorgaande waarheidsgetrouwe verklaring, te voorzichtig zijn in het presenteren van voorschrift en voorbeeld voor die waakzame kleine ogen en scherpe zintuigen? Onze religie moet praktisch worden gemaakt. Het is zowel in onze huizen nodig als in het huis van aanbidding. Er mag niets kouds, strengs en verbiedends zijn in onze houding; maar we moeten door vriendelijkheid en sympathie laten zien dat we een warm, liefdevol hart bezitten.

Jezus zou de geëerde Gast in de familiekring moeten zijn. We moeten met Hem praten, al onze lasten naar Hem brengen en spreken over Zijn liefde, Zijn genade en Zijn volmaaktheid van karakter. Wat een les kan er dagelijks gegeven worden door godvruchtige ouders om al hun problemen aan Jezus, de Lastdrager, te geven in plaats van te piekeren en te schelden over zor-

gen en verbijstering die ze niet kunnen verhelpen. De geest van de kleinen kan worden geleerd om zich tot Jezus te wenden net zoals de bloem zijn openende bloemblaadjes naar de zon draait. (CG 486,4)

Gods liefde moet in elke les onderwezen worden.

De eerste les die kinderen geleerd moeten worden is dat God hun Vader is. Deze les moet hen in hun vroegste jaren worden gegeven. Ouders moeten zich realiseren dat zij voor God verantwoordelijk zijn om hun kinderen kennis te laten maken met hun hemelse Vader. Dat God liefde is, moet door elke les worden onderwezen. (CG 487.1) Vaders en moeders moeten de baby, het kind en de jeugd de liefde van Jezus leren. Laat de eerste baby woordjes over Christus zijn. (CG 487, 2) Christus moet geassocieerd worden met alle lessen die aan kinderen worden gegeven. (CG 487, 3)

Vanaf de vroegste jaren van het kind moet het kennis maken met de dingen van God. Laat de moeder het in eenvoudige woorden vertellen over het leven van Christus op aarde. En meer dan dit, laat haar de leringen van de Verlosser in haar dagelijks leven brengen. Laat haar haar kind laten zien, door haar eigen voorbeeld, dat dit leven een voorbereiding is op het leven dat komen gaat, een periode die aan mensen wordt toegekend waarin ze karakters kunnen vormen die voor hen de toegang tot de stad van God zullen winnen. (CG 487,4)

Ze hebben meer nodig dan een toevallige kennisgeving.

Er is helemaal te weinig aandacht besteed aan onze kinderen en jongeren, en ze zijn er niet in geslaagd zich te ontwikkelen zoals ze zouden moeten in het christelijke leven, omdat de kerkleden niet met tederheid en sympathie naar hen hebben gekeken, verlangend dat ze in het goddelijke leven zouden worden bevorderd. (CG 488,1)

De Heer wordt niet verheerlijkt wanneer de kinderen verwaarloosd en gepasseerd worden. Ze vereisen meer dan terloopse kennisgeving, meer dan een woord van aanmoediging. Ze hebben nauwgezette, biddende, zorgvuldige arbeid nodig. Het hart dat gevuld is met liefde en sympathie zal de harten bereiken van de jongeren die schijnbaar zorgeloos en hopeloos zijn. (CG 488,2)

Jezus zegt: "Leid deze kinderen voor Mij op."

Ouders moeten proberen te begrijpen dat ze hun

kinderen moeten opleiden voor de voorhoven van God. Wanneer hun kinderen aan hen wordt toevertrouwd, is het hetzelfde alsof Christus hen in hun armen zou leggen en zou zeggen: "Leid deze kinderen voor Mij op opdat zij mogen schitteren in de voorhoven van God." Een van de eerste geluiden die hun aandacht zou moeten trekken, is de naam van Jezus, en in hun vroegste jaren moeten ze naar de voetenbank van het gebed worden geleid. Hun gedachten moeten gevuld zijn met verhalen over het leven van de Heer, en hun verbeeldingskracht moet worden aangemoedigd om zich de glorie van de komende wereld voor te stellen. (CG 488.3)...

Getuigenis van een bekeerd kind.

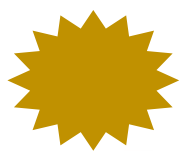
Religie helpt kinderen om beter te studeren en trouwer werk te doen. Een klein meisje van twaalf vertelde op een eenvoudige manier het bewijs dat ze een christen was. "Ik hield niet van studeren, maar van spelen. Ik was lui op school en miste vaak mijn lessen. Nu leer ik elke les goed, om God te behagen. Ik was ondeugend op school, toen de leraren niet naar me keken, deed ik gek voor de kinderen. Nu wil ik God behagen door me goed te gedragen en me aan de schoolwetten te houden. Ik was thuis egoïstisch, ik hield niet van boodschappen doen en was chagrijnig toen moeder me

riep om haar te helpen met het werk. Nu is het voor mij een echte vreugde om moeder op welke manier dan ook te helpen en te laten zien dat ik van haar hou." (CG 490,2)

Direct van de kindertijd tot de jeugd

Een kind toestaan zijn natuurlijke impulsen te volgen, is hem in staat stellen achteruit te gaan en zich te bekwamen in het kwaad. De resultaten van verkeerde training beginnen in de kindertijd te worden onthuld. In de vroege jeugd wordt een egoïstisch humeur ontwikkeld en naarmate de jeugd volwassen wordt, groeit hij in zonde. Een voortdurende getuigenis tegen ouderlijke verwaarlozing wordt gedragen door kinderen die een koers naar eigen keuze hebben mogen volgen. Zo'n neerwaartse koers kan alleen worden voorkomen door hen te omringen met invloeden die het kwaad zullen tegengaan. Van de kindertijd tot de jeugd en van de jeugd tot de mannelijkheid, een kind moet voorgoed onder invloed zijn. (CG 491,2)

EEN VADER OM

TROTS OP TE ZIJN

¹ "Ouders zijn de trots van hun kinderen "
([Spreuken 17:6](#)).

ALS JONGE JONGEN VOELDE IK GROTE VREUGDE TIJDENS HET OPGROEIEN MET EEN VADER naar wie ik kon opkijken. Mijn vader werkte in het management bij een openbaar nutsbedrijf en hij hielp regelmatig enkele van onze vrienden aan een vakantiebaantje daar. Toen een vriendin van mij werd aangenomen, bleef iedereen haar vragen of ze 'de grote man' al had ontmoet - ze hadden het niet over zijn lengte, maar over het feit dat hij het hele kantoor leidde.

"Nee," zei ze, "ik denk het niet."

"Dat zul je wel," zeiden ze tegen haar, "maar maak je geen zorgen, hij is echt een aardige vent."

Toen het tijd was voor de grote introductie, lachte mijn vriendin toen ze zich realiseerde dat ze "de grote man" *had* ontmoet - en mijn vader gaf haar een knuffel. Toen ze me hierover vertelde, kan ik je niet vertellen hoezeer mijn hart zwol dat anderen naar mijn vader opkeken zoals ik deed. Ik wist dat mijn vader ons gezin niet zou schandaal maken. Hij had een respectabele baan, en hij was een man met karakter en integriteit. Ik voelde me trots om zijn zoon te zijn.

Een deel van de discipline van het ouderschap is om iemand te zijn waar mijn kinderen trots op kunnen zijn. *Mijn* reputatie zal die van hen aantasten; Ik wil niet dat ze zich moeten schamen om 'toe te geven' dat, ja, ze familie van mij zijn. Juist om deze reden heb ik een paar sleutelfiguren uitgenodigd om mij verantwoordelijk te houden. Ik wil niets doen waar mijn kinderen zich voor zouden schamen. En aangezien ik weet dat het hart bedrieglijk is, wil ik dat andere mannen me waarschuwen als ik te dicht bij de grenzen kom.

Lucas vertelt ons dat Elizabeth, de moeder van Johannes de Doper, Gods aandacht trok voor een deel omdat ze "rechtvaardig in de ogen van God" was. Ze hield zich aan 'alle geboden en decreten van de Heer onberispelijk'" ([Lukas 1:6](#)). Net als Elizabeth moeten we onszelf wijden met het doel een van Gods beeld dragers op te voeden. Andrew Murray reflecteert: "Elke aanstaande moeder zou haar lichaam moeten aanbieden als de tempel van de Heilige Geest, zodat het allereerste begin van haar leven overschaduwd kan worden door de Heilige Geest."

Deze toewijding is een continu proces. In feite is het een heel gezonde oefening om als moeder of vader te vragen: "Wat zou mijn zoon of dochter ervan vinden als ze wisten dat ik dit deed?" Er zijn veel redenen om heiligheid na te streven, maar het opvoeden van kinderen is zeker een van de belangrijkste. Zo vaak worden wij ouders zo in beslag genomen door onze kinderen "uit de problemen blijven" dat we vergeten dat we net zoveel problemen kunnen *krijgen* . Wij allemaal - zowel jong als oud - zijn geroepen om ons lichaam aan te bieden

als tempels van de Heilige Geest.

Kinderen verlangen naar ouders waar ze trots op kunnen zijn, zelfs in de meest extreme situaties. In een communistische gevangenis vanwege zijn christelijke overtuigingen, een vader genaamd Florescu werd gemarteld met gloeiend hete ijzeren pook en messen. Toen ze Florescu's geest niet braken, stopten de communisten uitgehongerde ratten in zijn cel via een lange pijp, wat betekende dat Florescu nooit kon slapen. Zodra hij in slaap viel, werd hij letterlijk opgegeten, dus moest hij wakker blijven om zich te verdedigen. Dit ging veertien dagen zo door, maar Florescu weigerde nog steeds de namen van andere christenen in zijn gemeenschap te onthullen. Toen brachten de communisten de veertienjarige zoon van Florescu binnen en sloegen de jongen in het bijzijn van zijn vader. Terwijl de jonge man schreeuwde, beschimpten de communisten Florescu en zeiden dat ze zijn zoon zouden blijven slaan totdat hij hun vertelde wat ze wilden weten.

Eindelijk had Florescu er genoeg van. "Alexander!" riep hij uit. "Ik moet zeggen wat ze willen. Ik kan je pak slaag niet meer verdragen!"

Verbazingwekkend genoeg antwoordde de jonge Alexander met een nog hartstochtelijker smeekbede: 'Vader, doe me niet het onrecht een verrader als ouder te hebben. Weerstaan! Als ze me doden, zal ik sterven met de woorden: 'Jezus en mijn vaderland.'

Florescu vergat nooit de woorden van zijn zoon: "Vader, doe me niet het onrecht een verrader als ouder te hebben." Voor Florescu's zoon was het hebben van een vader waar hij trots op kon zijn zelfs belangrijker dan zijn eigen leven.

Misschien is dat de reden waarom Jozua's beroemde zin: "Wat mij en mijn huis betreft, zullen we de Heer dienen" ([Jozua 24:15](#)), met *mij* begint. Voordat mijn gezin God dient, wijd ik mezelf toe om God te dienen. "Wat *mij* en mijn huishouden betreft..." Ik wil geen verrader als zoon, maar meer nog, mijn zoon wil geen verrader als vader.

Hemelse Vader, u bent een God die we vereerd en trots mogen aanbidden. Help ons om ouders te zijn die onze kinderen kunnen respecteren en bewonderen. Win de strijd om ons hart en onze geest, zodat we kunnen leven als een positief voorbeeld voor de kinderen die u aan onze zorg hebt toevertrouwd. In Jezus' naam, Amen.

¹ [Toewijding aan heilig ouderschap in Apple Books](#)

GOD

IS IN DE

KAMER!

¹ "Waar kan ik heen gaan van uw Geest?
Waar kan ik vluchten voor uw aanwezigheid?
Als ik naar de hemel ga, jij bent daar;
Als ik mijn bed in de diepte
opmaak, jij bent daar
Als ik opsta op de vleugels van de dageraad,
Als ik me aan de andere kant
van de zon vestig,
Zelfs daar zal je hand me leiden,
Uw rechterhand houdt me vast."
(Psalm 139:7-10)

IK WIL EEN MOTTO VOOR
HET CHRISTELIJKE
GEZINSLEVEN VOORSTELLEN:
"God is in de kamer."

Terwijl God er *altijd* is, handelen en denken en gedragen en spreken we zo vaak alsof Hij er niet was. We vechten, we argumenteren, we lachen; we spelen spelletjes, kijken films, bedrijven de liefde en doen zo ongeveer alles zonder zelfs maar te denken aan de implicatie dat *God in de kamer is*.

Ook al bidden we voor onze gezamenlijke maaltijden, het verbaast me hoe snel ik weer kan terugglijden in denken en handelen alsof het woord *Amen* een soort gordijn is dat ik voor de hemel naar beneden trek. Ik heb mijn verplichte stuk gezegd, en nu kan ik doorgaan alsof God aan ons voorbij is gegaan in plaats van onder ons te gaan wonen.

Bedenk hoe anders we onze kinderen op die frustrerende momenten zouden kunnen behandelen als we erop zouden reageren met de wetenschap dat God in de kamer is. Als we echt geloofden dat de God die ze heeft ontworpen en die gepassioneerd is over hun welzijn *letterlijk* over onze schouders meekijkt, zouden we dan wat geduldiger, een beetje meer begrip kunnen hebben?

Zouden we onze kinderen een beetje anders disciplineren? Zouden we er meer aandacht aan besteden?

Het is zo'n eenvoudig idee, maar het kan zo revolutionair zijn: *God is in de kamer!*

Ik weet niet hoe het met u zit, maar ik betwijfel ten eerste of ik zo nonchalant mijn stem zou verheffen, of zo egoïstisch of lui zou zijn als ik God in mijn keuken of woonkamer zou zien zitten. Bovenal zou ik willen dat mijn kinderen Hem opmerken en erkennen, en ik denk dat ik me eerder zou concentreren op het soort opvoeding dat hem op elk moment zou plezieren. Ik zou naar hem opkijken voor aanmoediging als een kind ontmoedigd leek. Ik zou zijn advies vragen als een kind mijn raad vroeg.

Ik stel me voor dat ik, nadat ik iets heb gedaan of gezegd, naar hem zou willen kijken om zijn uitdrukking te lezen.

Dit zou een zegen zijn, geen last, en het is iets dat we kunnen gaan oefenen. Een vrouwengroep die ik sprak, maakte echt een plaquette: "God Is In The Room" die ze verkochten zodat leden ze thuis konden ophangen als een constante herinnering.

Hoe zou het ouderschap veranderen als we zouden praten alsof God in de kamer was? "Schat, hoe denk je dat God op dit moment over je houding denkt? Bevalt dit hem?" "Ik weet dat je bang bent, maar God is hier, in dit huis. Hij is echt. En hij waakt over ons allemaal, dus je kunt rustig slapen."

Zeg het tegen jezelf, elke ochtend, elke middag, elke avond: *God is in de kamer*.

Zeg het tegen elkaar, elke keer dat je in de verleiding komt om te schreeuwen, of te bekritisseren, of elkaar belachelijk te maken, of zelfs te negeren: *God is in de kamer*.

Vertel het de hele dag aan uw kinderen: *God is in de kamer*.

Laten we het onszelf en elkaar blijven vertellen totdat we het in praktijk brengen en leven, totdat we leven en ademen met de gezegende herinnering: *God is in de kamer*.

GOD IS IN DE KAMER!!!

GEBED:

Hemelse Vader, omdat u een liefhebbende God bent, zijn we zo gezegend te weten dat u altijd in de kamer bent. Laten we U gedenken met een aanbiddelijk hart en gepaste eerbied. Help ons om ditzelfde bewustzijn door te geven aan onze kinderen. In Jezus' naam, Amen.

¹ [Toewijding aan heilig ouderschap in Apple Books](#)

WIENS FOUT?

Een jong getrouwd stel werd benaderd en uitgenodigd voor de diensten van de kerk. Dit is de opname:

DE EERSTE OPROEP:

"We gaan beginnen zodra de baby oud genoeg is om te komen."

EEN JAAR LATER:

"Ja, dat hebben we beloofd, maar de baby is in die fase dat ze veel huilt. Ik heb niets aan de diensten, en ik weet dat ze andere mensen stoort. Als ze ouder wordt..."

DRIE JAAR LATER:

"Ik weet dat je ons vreselijk vindt, maar we gaan niet naar de kerk omdat Julie niet wil gaan. Waarom denk je dat ze anders is dan de andere kinderen van haar leeftijd?"

ELF JAAR LATER:

"Ik ben zo blij dat je gebeld hebt. Ik wil dat jij of een paar ouderlingen kijken of je met Julie kunt praten. Ze rent met de verkeerde mensen rond. Als de kerk de jongeren op een of andere manier vermaakt, zou ze misschien interesse krijgen."

TWEE JAAR LATER:

"Ja, Julie is getrouwd. Ze waren erg jong en hij is geen lid van de kerk, maar we hopen dat het goed komt."

TIEN JAAR LATER:

"Nou, Julie is eindelijk getrouwd met een man die haar de betere dingen van het leven kan geven. Dit is haar derde echtgenoot, maar ze kon niet opschieten met de anderen. Ik had gehoopt dat deze lid van de kerk zou worden, maar de predikant hield een preek over huwelijk en echtscheiding, en hij zegt dat hij die kerk nooit meer zal bezoeken. Er moet iets mis zijn met die kerk, anders had het een betere invloed op Julie gehad. Misschien moeten ze van prediker veranderen. Ik weet het niet...."

HEER, BEN IK HET?

VROUWENWERK

BROEDERS VAN DE ALGEMENE CONFERENCE, ik zou stom moeten zijn voor de grootsheid van mijn thema en van het werk dat God mij heeft gegeven, maar voor het feit dat hij in alles aanwezig is. Ik heb een taak voor de boeg die onmogelijk zou zijn, als God niet zo naar u zou vertalen wat hij via mij te zeggen heeft, zodat we elkaar zullen begrijpen; maar het is zeer noodzakelijk dat we elkaar begrijpen, vanwege de belangen die op het spel staan.

Vanmorgen voel ik me ertoe gebracht te spreken over de noodzaak die op ons als volk rust; de noodzaak die in elk tijdperk op de kerk is geweest en die God mij meer dan 25 jaar geleden oplegde, maar die ik nog nooit heb kunnen doen zoals ik vond dat het moest worden gedaan. Ik geloof dat ik al die jaren naar de gelegenheid van vanmorgen ben geleid. God heeft me eindelijk een kans gegeven— en o, wat prijs ik hem daarvoor! Hij heeft mij een kans gegeven te midden van een volk dat het werk kan begrijpen dat meer dan 25 jaar geleden als een ondraaglijke last op mij rustte, en waaronder ik worstelde, huilde en mezelf toewijdde, en begon *dingen te doen* die onmogelijk waren, maar die mogelijk moeten worden gemaakt, die praktisch moeten worden gemaakt.

Er is een dwingend gebod voor de kerk: maar wat is de kerk? - Een lichaam bestaande uit individuen. Daarom wordt dit bevel tot elk individu gesproken. Ga de hele wereld in en predik het evangelie aan elk schepsel. En waar is dat "elk schepsel"? **Waar is dat elk schepsel te vinden?** [Stemmen: In de hele wereld.] Ja, in de hele wereld, maar ergens anders. De hele wereld is een zeer GROTE plaats. [Stem: vlak bij ons.] Hoe dichtbij? — **Recht in uw HUIS.** Alles wat in de wereld komt dat het menselijk leven waar dan ook betreft, moet via het huis binnenkomen. Hierop is geen uitzondering. Alles, goed of slecht, dat helpt of hindert, vindt zijn oorsprong in het huis; elke behoefte van elke menselijke ziel vindt zijn oorsprong in het huis, en de redding van de Heer Jezus Christus, zoals die op aarde werd geopenbaard, vond zijn oorsprong in dat nederige huis in Nazareth. En in de voortgang van het werk van het evangelie in de wereld werd lang geleden duidelijk dat dit "elke schepsel" niet werd bereikt; er was ergens iets mis: een wereld die ten onder ging in onwetendheid, onder de bedeling van een volmaakt evangelie, en niemand die in staat was te ontdekken waar het gebrek zat. Het was ongeveer 30 jaar geleden dat de last voor het eerst zo ondraaglijk werd in zendingsvelden dat het niet te verdragen was. Er was ergens in elk heidens land een macht die de voortgang van het evangelie verhinderde. Een man zou de waarheid van de nieuwe religie kunnen erkennen; maar hij werd vreemd genoeg gehinderd om het te leven: en

men ontdekte dat deze hindernis was te vinden in de harem en zenana. De moeder en vrouw waren misschien een slaaf, maar ze had de macht om het de mannen in haar familie erg moeilijk te maken om christenen te zijn. Ze had een kracht die in staat was om de voortgang van het evangelie te voorkomen en het werk van de zending inderdaad zeer ontmoedigend te maken...

Zoals ik in het begin al zei, alles wat goed of slecht is, moet zijn oorsprong vinden in het THUIS. Om de een of andere reden is het evangelie nooit gegaan zoals het had moeten gaan. Onze ministers hebben bekentenissen van zwakte afgelegd. Onze broeders leken kreupel te zijn. Er lijkt iets aan de oppervlakte te zijn dat de voortgang van het evangelie heeft belemmerd; en ik wil u vertellen, broeders, voor deze dingen, hoezeer deze hindernissen van de wereld lijken te komen, ik wil u zeggen dat als alles in orde was in de HUIZEN die door dit volk worden vertegenwoordigd, de poorten van de hel kon je niet overweldigen.

De hindernissen zijn in huis: en gezien de noden die ons voortstuwen, is het van het eerste belang dat wij ons inspannen om aan deze behoefte te voldoen, dat er iets gedaan zal worden waardoor deze hindernissen, deze gebreken die in de huizen zijn, zullen uit de weg worden verwekt; zodat de bediening, onze broeders die in het werk naar buiten gaan, zich sterk, moedig en verfrist voelen; zodat een ieder, als hij over zijn drempel stapt en naar buiten gaat om voor de mensen te staan met de evangelieboodschap, zal weten dat alles in orde is in de huizen van zijn volk, in zijn eigen huis, onder zijn eigen kinderen, in de sfeer die hij achter zich heeft gelaten en die hij met zich meedraagt.

Als er iets in huis is dat voortdurend irriteert, als de kinderen niet opgroeien zoals ze zouden moeten opgroeien, als de zaken van het huis niet doordrongen zijn van de Geest van God, als de atmosfeer niet zoet is van de geur van hemel, — hoe kan een mens uitgaan en sterk zijn om het evangelie van Jezus te verkondigen? Als hij op de preekstoel voor zijn volk staat om tot hen te prediken, als er iets achter hem, in zijn eigen huis, dat schuurt, piekert, zijn hart zwaar maakt en ervoor zorgt dat zijn hersenen de hele tijd werken rond problemen thuis, hoe kan hij de heilige boodschap opnemen en het de mensen duidelijk maken?

In de korte tijd sinds dit werk begon, heb ik een wonderbaarlijke openbaring gekregen door de vele brieven die over me heen stromen. Mij is gegeven om in de huizen van deze mensen te kijken. Voor mij zijn de pijnlijke plekken in het hart van ons Zion.

Ik heb hier gedurende deze hele conferentie gezeten, belast voor de HUIZEN die achter ons staan - voor de mensen die hier niet zijn, die u vertegenwoordigt, die wij allemaal vertegenwoordigen, in de hoop dat dit evangelie op de een of andere manier zijn volledige werk kan doen in het centrum van deze kerk.

Onze vrouwen moeten in staat zijn om deze boodschap van een huiselijk evangelie na te leven, en het moet van onze huizen naar andere kerken en naar de huizen van de wereld worden gedragen. Er is tegenwoordig menig man in het zakenleven, die belijdt een ongelovige te zijn,

Het thuis is het hart van de kerk; en de moeder in huis is het middelpunt van het leven. Wat de moeder is, zo is het huis; en wat het huis is, zo zijn de echtgenoot en vader, hetzij in zijn kracht of in zijn zwakheid. Het kan niet anders. Hij kan een man zijn met oprechte en eerlijke bedoelingen, en met een teder hart. Hij kan verlangen om goed te doen; maar als hij zich realiseert dat er iets is dat hij niet kan beheersen of niet kan begrijpen in het gezinsleven; als het niet allemaal soepel loopt zoals het zou moeten gaan, als Jezus daar niet woont, vertegenwoordigd in het leven van de moeder en de vrouw in zijn huis, is hij kreupel en zwak ondanks alles wat hij kan doen of zijn. God heeft voor mij de noodzaak geopend dat er een werk moet worden gedaan in de huizen van dit en alle andere mensen; en het zou moeten uitgaan van de vrouwen van ons volk.

wiens hart is afgewend van alles wat teder is, dat hem zou leiden tot zoiets als een bekentenis van zijn nood, gewoon omdat hij voelt dat het hopeloos is. En dat allemaal omdat hij heeft gezien hoe verschillend het leven is van de mannen en vrouwen die belijden christenen te zijn terwijl ze voor de wereld leven, THUIS, en hij heeft het geloof in de kracht ervan verloren. Thuis faalt het, en hij zegt: De plaats waar ik Christus gemanifesteerd zou willen zien, is in mijn huis; mislukking, overal is mislukking. Menig man heeft tegen mij gezegd: Als ik het christendom maar gemanifesteerd zou zien in het huiselijk leven, zodat het huis van de predikant, het huis van de man en vrouw die belijden christen te zijn, in harmonie zou zijn met hun belijdenis, dan zou ik het graag willen zoeken en aangaan.

Voordat het evangelie aan ieder schepsel kan

worden gebracht, moet er de toerusting van de kracht zijn in degenen die erbij staan en uitgaan van het middelpunt van dit werk. Het zal niet lang meer duren (de tijd is zelfs nu hier) voordat degenen die dit werk vertegenwoordigen in dat sterke licht voor de wereld zullen worden geplaatst waar al hun handelingen voor of tegen de waarheid zullen zeggen. Iedereen moet de test kunnen doorstaan als er kritiek op is; wanneer de wereld haar telescoop erop zal richten en het zal analyseren. Het moet de moeder een ware vertegenwoordiger van Jezus Christus vinden; en de huiselijke sfeer doordrenkt met de geur van de hemel en de invloeden die door de kinderen worden verspreid, en allen die in en uit gaan over de drempel, zoals het voor Christus zal zeggen.

Zevende-dags Adventisten zijn een zeer geliefd volk; en eerst geloofde ik dat ze een volmaakt volk waren. Met verlangende ogen keek ik naar degenen die in deze grote principes waren grootgebracht. Ik benijdde hen vanwege het hoge privilege dat ze innamen. Ik dacht dat iedereen waar moest zijn, omdat het zoveel kostte om Zevende-dags Adventist te worden. Het moet alles van zichzelf uit elke man wegnemen. Ik kon niets zien dat iemand ertoe zou brengen om onder dit volk te komen, behalve een onvoorwaardelijke overgave aan de waarheid, een trouw aan de waarheid die zou leiden tot een verzaking van alles wat vleeselijk is, alles wat niet van Christus is. Broeders, ik geloof dat deze kijk op wat Zevende-dags Adventisten moeten zijn, precies is wat God bedoelt dat ze zullen zijn. Ik denk niet dat ik dit volk iets in de lijn van volmaaktheid heb toegeschreven, wat God niet bedoeld heeft dat ze zullen bereiken.

Sinds ik één met u ben geworden, sinds ik deze terechtwijzingen als persoonlijk heb aanvaard, sinds mijn leven en mijn hart met u verbonden zijn in deze banden van christelijke gemeenschap en arbeid, ben ik gaan voelen dat we allemaal geroepen zijn samen, dat we door elke mogelijke overweging worden gedreven tot die hoogten van verworvenheid die volmaaktheid in Christus betekenen, volmaaktheid in alles wat tot de uitgroei en ontwikkeling van karakter behoort. De wereld heeft het recht om een beroep op ons te doen voor volmaaktheid. De tijd is spoedig nabij dat het onvolkomenheden in ons niet zal verontschuldigen; en opdat we aan de verwachtingen van God en een verloren wereld kunnen voldoen, moet er in deze huizen een groot werk worden verricht.

ELK KIND IS EEN UITGEVER.

Een gezin van kinderen is een uitgeverijvereniging. Het publiceert wat verondersteld wordt geheim te zijn in het leven van de vader en moeder.

Dat wat in het geheime hart van de ouders is geuit; wat verondersteld wordt verborgen te zijn in de vier muren van het huis, wordt naar buiten gebracht en op de straathoeken gepubliceerd door dat wat de kinderen zelf zijn.

Door niets ben ik zo druk bezig geweest sinds ik onder dit volk kwam, als door de vragen van vaders en moeders hoe zij in staat zouden moeten zijn om het leven van hun kinderen te verbeteren. "Wat kan ik met mijn jongen doen?" schrijft een vader aan mij; en dan zal hij verder gaan met te zeggen dat zijn jongen vijftien of zestien jaar oud is en al begint weg te glippen; hij is op straat, begint associaties te vormen met straatjongens, rookt sigaretten, gebruikt grof taalgebruik; hij is onhandelbaar geworden. Wat zal er met hem gedaan worden?

"Waarom wil mijn kind me niet gehoorzamen?" is de roep die voortdurend van vaders en moeders komt. Ik kan natuurlijk niet in detail ingaan op de bespreking van het waarom van dit alles; maar ik zal alleen aangeven wat de wortel van de hele zaak is. Als het niet op u persoonlijk van toepassing is, is het van toepassing op iemand die u met de waarheid zou moeten bereiken: *het kind in het gezin handelt door de vader en de moeder, en de principes die zij vertegenwoordigen, precies zoals u - de vader en de moeder — handel door uw hemelse Vader en de beginselen die Hij vertegenwoordigt.*

Van die regel wordt niet afgeweken. De manier waarop u met uw hemelse Vader omgaat, en de beginselen die hij vertegenwoordigt en die hij heeft gegeven, die hij in zijn woord heeft onderwezen, die hij heeft geleerd in menselijke relaties, bepalen de manier waarop uw kind zal omgaan met u en diezelfde principes als u beweert ze te vertegenwoordigen. Ik weet dat dit moeilijk te zeggen is; maar het is verschrikkelijk moeilijk om te zijn. Er gaat een voortdurende kreet op: "Hoe kunnen we onze jonge mensen redden!"

Gisteren opende ik een brief waarin de ene zuster voor de andere schreef. Een moeder en vader, wiens harten braken, waren te diepbedroefd en deed het zelf pijn om mij te schrijven; en dus schreef deze vriend voor hen en vertelde me over hun jongen. Hij was thuis een goede, vriendelijke, jongen geweest; maar ze zegt dat er een verandering over hem komt; hij zegt dat hij "vrij spoedig voor zichzelf moet beginnen te doen, en dat hij niet ziet hoe hij voor zichzelf kan doen en de sabbat te houden." Dan roept deze zuster: 'O, ik ben zo ontmoedigd! Ik ben zo ontmoedigd! Hoe kunnen we onze jonge mensen beschermen tegen de dag van de komst van onze Heer!'

Dat is de schreeuw. De verplichting rust op dit volk om hun **kinderen te behouden** tot de komst van de Heer. Hoe zullen we ons verantwoorden voor onze kinderen? Als de heer komt en merkt dat onze kinderen niet bij ons zijn, hoe zullen we dan antwoorden als onze namen in het oordeel worden genoemd? Hoe zal onze eigen zaak stand houden als we niet kunnen zeggen: "Hier ben ik, en de kinderen die Gij mij hebt gegeven"? ...

Als u in de eerste brief van Johannes, vierde hoofdstuk, zeventiende vers leest, zult u dit vinden: "Zoals hij is, zo zijn wij in deze wereld." Dus we zijn hier met geen ander doel dan om te proberen God terug te brengen wat Satan van hem heeft gestolen. *Iedereen moet elkaar helpen om terug te keren naar God*; om het huis terug te brengen naar het niveau waarop het was gestart; om de zaken van de wereld op het niveau van het evangelie te brengen; om ware vertegenwoordigers van Jezus te zijn in elke levenswandel. We zijn hier voor dat ene doel, en voor geen ander; en het is Gods bedoeling dat wij alles zullen gebruiken wat in ons leven komt-- de zaken van deze wereld, de materiële dingen om ons heen, gewoon zullen gebruiken als gelegenheden om Christus te manifesteren, om voor hem te getuigen door de kracht van de Heilige Geest.

Hij heeft ons voor dat doel in gezinnen geplaatst. Hij heeft mannen en vrouwen samengebracht in de relatie van man en vrouw en ouders en kinderen, opdat er die intieme en nauwe relatie zou zijn die het mogelijk zou maken om de eenheid van de Geest in de band van vrede te illustreren, dus om een levende werkelijkheid te worden tot eer van God. Hij heeft vaders, moeders en kinderen in die intieme en hechte relatie geplaatst, opdat de kinderen gevormd, ontwikkeld, opgevoed, opgebouwd en in staat zouden worden gesteld om de wereld in te gaan, en het te nemen zoals Satan het veranderde, op zijn slechtst; en in plaats van erdoor overweldigd te worden, om het te overwinnen, het te onderwerpen en, voor het gebruik van God, ieder mens terug te brengen, ten minste één klein deel van de wereld (het huis), verlost van de vloek.

Hij was vooral van plan dat de kinderen in de huizen van de Zevende-dags Adventisten naar buiten zouden gaan met meer macht dan enig ander kind ter wereld ooit zou kunnen hebben. Als de kinderen in de gezinnen van de Zevende-dags Adventisten niet sterker zijn om onreinheid en verleiding te weerstaan, dan alle andere kinderen, komt dat omdat er iets mis is in het gezin.

Het huis was Gods eerste instelling. Hij schiep het, als een machine, voor een bepaald en specifiek werk. Hij gaf het zijn werk; en voor dat werk zette hij een bepaald deel van de macht apart. Elke goede machinist zal, bij het treffen van voorzieningen om kracht toe te passen, rekening houden met drie dingen: *het werk* dat gedaan moet worden, de *hoeveelheid* en het soort werk dat de machine moet doen, en de *toepassing van kracht* overeenkomstig dat werk. Dan houdt hij rekening met de nodige wrijving die in de machine en in de uitvoering van het werk moet zitten; en hij zorgt ervoor dat er voldoende kracht kan worden uitgeoefend, bovenop wat nodig is voor het werk; om deze noodzakelijke wrijving te overwinnen. Dan houdt hij rekening met wat er in reserve moet worden gelaten om het hoofd te bieden aan plotselinge noodsituaties.

NU WAS GOD PRECIES DAT SOORT MACHINIST. Het werk dat thuis moest worden gedaan, was de productie van mannen en vrouwen die in staat zouden moeten zijn om de wereld in te gaan en het te nemen, zoals ik al eerder zei, precies zoals ze het aantreffen; en in plaats van er door overmand te worden, onderwerp en overwin het. God heeft nooit bedoeld dat een jongen of meisje een christelijk huis zou verlaten en ten onder zou gaan. Nooit! Hij zorgde ervoor dat het gezin voldoende vermogen kon gebruiken om het opgedragen werk te doen. Vervolgens hield hij rekening met de nodige wrijving; hij woog een kwade erfelijkheid duidelijk terug naar Adam; hij nam het op, woog en mat het. Hij wist precies welke rol het zou gaan spelen in het leven van dat kind; hij nam de kwade invloeden op die in de omgeving zouden kunnen zijn; hij nam het temperament van de vader en de moeder aan, en hij nam de saloon op de hoek en het huis van de zonde, en alle slechte dingen die satan mogelijk teweeg kon brengen.

Ik geloof niet dat God ooit verrast werd door één ding dat Satan ooit deed. Hij wist alles wat de saloon voor je jongen betekende, en wat alle kwa- de invloeden van de wereld betekenden voor elke jongen en meisje in elk christelijk huis. Hij wist er alles van; en ondanks al deze dingen durfde hij één ding tegen de ouders te zeggen dat vol hoop, inspiratie en moed is. In het tweede hoofdstuk van Handelingen lezen we over die wonderbaarlijke manifestatie van de Heilige Geest die over de kerk zal komen- de uitstorting van de volheid van de Heilige Geest: "Toen zei Petrus tot hen: Bekeert u en laat ieder van u dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden, en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. Want de belofte is voor u en voor uw kinderen en voor allen die ver weg zijn, zelfs zovelen als de Here, onze God, zal roepen."

De belofte van de Heilige Geest is voor u en voor uw kinderen. Hierin staat duidelijk dat er voldoende kracht zal zijn om deze machine van het huis te laten werken, zodat de kinderen die eruit gaan in staat zullen zijn om te handelen als mannen en vrouwen, om waarachtig en betrouwbaar te zijn; dat zij in staat zullen zijn de wereld in te gaan en voor de waarheid te staan.

Bedenk eens wat het voor deze boodschap zou betekenen als de kinderen in onze huizen overal, terwijl ze zich onder hun jonge metgezellen op school en in het werk van het leven bevinden, de boodschap zouden onderschrijven die de vader op de sabbatdag vanaf de preekstoel predikt; zodat de mensen zouden kunnen zeggen: "Ik geloof in de prediking van die man, omdat ik zijn kinderen ken." "Ik geloof in het getuigenis van die vrouw, omdat ik haar thuis ken, omdat ik haar kinderen ken." Denk je niet dat dit zou helpen bij het verspreiden van de boodschap!

Ik wil je vertellen dat **HET MOGELIJK IS, ZELFS NU**, om een werk te doen voor deze kinderen die verdwaald zijn, dat ze terug zal brengen. Dat is de zaak, mijn broeders en zusters, waarop ik mijn hart heb gevestigd. De last die in deze dag op mijn ziel rust, is dat er in de huizen van dit volk een kracht zal herleven die de kinderen terug zal brengen door de kracht van de liefde voor de waarheid - de kracht van God die erin is. Maar voordat dat kan, moet er een werk voor en door **de moeder worden gedaan.**

Ik heb brieven gehad van moeders die op het punt stonden zelfmoord te plegen. Meer dan één moeder heeft me geschreven: "Je brief kwam net op tijd. Ik was zo ontmoedigd." Ik heb brieven gekregen van vrouwen die al in hun ontmoediging de helling begonnen af te glijden die tot ongeloof en schande leidt. Jij en ik weten misschien niet precies wat het betekent om in zo'n mist te zitten; maar het feit dat een arme ziel zo gevangen kon worden, heeft alle sympathie van mijn hart gewekt. Ik heb jaren geleden gezegd dat ik, door de genade van God, mijn hart levend en levendig zal houden voor zo'n behoefte, en dat ik naar mijn vermogen aan die behoefte zal beantwoorden. Daarom ben ik hier; en daarom gaf God mij dit werk,-- omdat hij wist dat mijn hart voor deze dingen leefde.

Eén ding is me duidelijk. Ik heb gezocht naar een oplossing voor het probleem van deze voorwaarden. Hoe kunnen zulke dingen bestaan onder een volk met zulke principes? Is de vraag; en dit is het antwoord, zoals het tot mij is gekomen: **ZOALS DE LIEFSTE DINGEN, ALS ZE ZUUR WORDEN, HET MEEST OFFENSIEF WORDEN, DUS JE TEGEN HET GROOTSTE LICHT EN DE GROOTSTE WAARHEID KEREN IS IN DE GROOTSTE DUISTERNIS EN HET GROOTSTE KWAAD VALLEN.**

Deze mensen hebben prachtig licht gehad. Al deze jaren, vijfendertig of veertig jaar, is het licht op dit volk binnengestroomd; en toch zijn er invaliden, fysiek en moreel, onder ons. Dit is te verklaren door het feit dat we niet in het licht hebben gewandeld dat God ons heeft gegeven. De waarheid is in onrechtvaardigheid gehouden, en elke waarheid in onrechtvaardigheid houden is er vergif van maken. Het enige dat voor ons als volk staat, is alles recht in het gezicht te zien, in het heldere licht dat God ons heeft gegeven, en proberen onszelf klaar te maken om aan elke noodsituatie en elke behoefte te voldoen, zodat we klaar kunnen zijn om het veld in te gaan en het werk dat ons toebehoort te doen.

Zoek de Heer, allen die zijn dienaren zijn!

Ongeveinsd geloof, in zijn grootsheid en volheid, is juist nu nodig.

Toespraak door mevrouw Sarepta Myranda Irish Henry, in de kerk van de Zevende-dags Adventisten vooral bekend als de oprichter van Women's Ministries.

HOE DE KERK AANGENAAM

Overlevingsgids voor ouders

**TE MAKEN VOOR
DE GEZINNEN**

Niet dat het zaterdag een rode kaart zou worden. Het was al een gigantische strijd om mijn zesjarige zoon en tweejarige dochter in hun zaterdagkleren te kleden en ze in de auto te krijgen. En ze te brengen van de sabbatschool naar de eredienst was een andere. Stephen was geïnteresseerd in het gebruik van zijn tijdschrift *The Children's Friend* als een zwaard in een denkbeeldig gevecht, en Juliane liep regelrecht naar de balustrade op de tweede verdieping waar ze haar hoofd tussen de tralies stak en vrij dichtbij kwam om zich in een zwaanstijl op het beton eronder te werpen.

Tijdens de eredienst waren de kinderen rusteloos en onstuimig. Toen de predikant - mijn man - aan zijn preek over het boek Daniël begon, was ik uitgeput. Hoe hield mijn moeder me stil in de kerk? Ah! Nu herinner ik me met een vleugje jaloezie dat ze dat niet hoefde te doen. Mam zong in het koor en iemand anders zorgde voor (en legde me waarschijnlijk het zwijgen op). De ochtendvoetafdrukken waren duidelijk zichtbaar in mijn ogen toen we het balkon verlieten en ik leidde mijn kudde naar het kantoor van mijn man. Ik kon mijn ogen sluiten en de preek door de luidspreker horen, terwijl Stephen en Juliane rustig onder de bank speelden met hun kerkspeelgoed.

Een paar minuten later keek ik naar Juliane, die nu op mijn schoot klom. Er zat een scheur in haar beste zaterdagjurk: "degene die ik een jaar in de garderobe had hangen en wachtte tot ze opgroeide om haar goed te passen. Ik begon net te zeggen: "Julie, hoe is dat gebeurd?" toen zag ik nog een scheur, en nog een en nog een. Toen zag ik de bureauschaar op de grond. "Julie" schreeuwde ik.

Ze begon te huilen en ik begon me vreselijk te voelen toen ik haar en haar broer de deur uit duwde en we naar de auto liepen. Twee kerkleden zagen ons toen we onze duizelingwekkende uitgang maakten. "Waarom moet ik naar de kerk? Ik schreeuwde van binnen. Het is buitengewoon moeilijk! Ik heb de afgelopen zes jaar niet geweten wat een sabbat van rust betekent!"

Exodus na de sabbatschool

Maar niet alle sabbatten zijn even slecht, anders was ik mijn religie al lang kwijt! Maar naar de kerk gaan is meestal vermoeiend. Mijn kinderen zijn klein, actief en sociaal. En ze kunnen nog steeds niet lezen. Ik kom naar elke kerkbijeenkomst met een mengeling van plezier en angst.

Blijkbaar ben ik hierin niet de enige. Veel andere gezinnen doen gewoon niet meer de moeite om naar de kerk te gaan. Ga gewoon aan het einde van de sabbatschool voor de deur staan en kijk hoeveel er vertrekken.

Zijn kinderen welkom?

Willen we echt kinderen en hun ouders uit de kerk

verbannen? Dat zou de erediensten stiller en eerbiediger kunnen maken. Maar het zou ons van onze toekomst beroven en de geestelijke vitaliteit van ouders in deze tijd ondermijnen, wanneer ze het echt nodig hebben.

Na zes jaar ouderschap ben ik ervan overtuigd geraakt dat we onze kerken leuker moeten maken voor jonge gezinnen. Het is niet genoeg om ons hoofd te schudden en te zeggen dat "de ouders van tegenwoordig niet het idee hebben hoe ze hun kinderen moeten disciplineren, zoals wij dat deden". We moeten erkennen dat velen hun best doen.

Peuters zijn tenslotte peuters. Zoals James Dobson zei bij het beantwoorden van de vraag van een moeder: "De meeste tweejarigen kunnen hun kleine handjes niet vouwen en stil zitten in de kerk, net zomin als ze de Atlantische Oceaan over kunnen zwemmen. Ze draaien, roeren en consumeren elk moment van de tijd dat ze wakker zijn." De moeder mag haar zoon niet straffen voor zijn onbehagen. "Ze zou hem in de kinderkamer moeten laten waar hij de fundamenten kan schudden zonder de aanbidders te storen" (*The Strongwilled Child*, p. 67).

Kerken in veel denominaties bieden regelmatig kinderopvang en speciale kinderopvangdiensten aan. Maar Zevende-dags Adventisten hebben een sterke denkwijze die stelt dat kinderen bij hun ouders in de kerk moeten zijn. Er zijn maar weinig adventistische kerken die dagopvang hebben. Deze behoefte kan sommige potentiële leden en bezoekers vervreemden. Sommige van onze niet-adventistische vrienden, die gewend zijn aan deze aandacht van hun protestantse kerken, zijn nooit gekomen om mijn man te horen prediken, omdat ze niet bereid zijn de strijd aan te gaan om met hun kinderen in de kerk te zijn.

Hoeveel andere jonge gezinnen die misschien lid kunnen worden van onze kerk doen dit niet omdat we de zorg die hun kinderen nodig hebben niet aanbieden. Evangelisten weten dit en in de campagneplanning nemen ze routinematig een budget op om voor kinderen te zorgen. Kinderen kunnen een aan hun leeftijd aangepaste geestelijke zegen ontvangen terwijl hun ouders zich zonder in-

menging aan hun aanbedding en studie wijden.

Vriendelijker worden

Doug Murren, een predikant die zijn gemeente zag groeien van een handvol aanwezigen tot bijna 4.000 in een enkel decennium, verklaarde in zijn boek *The Baby Boomerang*; dat "elke kerk die echt in kinderen investeert, zal groeien."

Ik deel deze overtuiging. Hier zijn enkele suggesties die zullen helpen om kerken kind- en oudervriendelijker te maken.

1. Neem in elke eredienst altijd iets op dat kinderen herkent en laat ze weten dat ze welkom zijn. Jezus deed het. Hij zette de kinderen op zijn knieën en vertelde hun mogelijk enkele gelijkenissen die waren afgestemd op hun begripsniveau. Misschien waren sommige van de in de evangeliën opgetekende verhalen niets anders dan kinderverhalen die Jezus vertelde toen Hij hen uitnodigde om tot Hem te komen.

2. Geef jonge gezinnen een eigen ruimte. Wijs enkele speciale banken aan en respecteer ze. Als je absolute stilte nodig hebt om te aanbidden, kies dan een stoel die aan je behoeften voldoet, in plaats van te wachten tot de kinderen je die volledige rust geven. (Meestal hebben de eerste rijen weinig kinderen. Ga daar zitten.)

3. Erken regelmatig de vaak heroïsche inspanning die jonge ouders doen om hun kinderen naar de kerk te brengen. Een vriendelijk woord over hoe mooi het is om kinderen en hun ouders te zien, moedigt mensen aan om terug te keren, in plaats daarvan kan een woord van kritiek ervoor zorgen dat ze huilend weggaan om niet terug te keren.

4. Als je een kind ziet dat het bijzonder moeilijk vindt om in de kerk te blijven, bied dan aan om hem of zijn moeder naar de kamer van de moeder te brengen of een korte wandeling te maken. Ouders zullen je erg dankbaar zijn en je zult zeker een nieuwe vriend of vriendin aken.

5. Als je niet wekelijks een kinderdagverblijf of kinderprogramma kunt volhouden, probeer het dan minstens één keer per maand. Het kan tijdens de hele eredienst of in ieder geval tijdens de preek functioneren. Onze kerk doet dat, en ik kijk uit naar de dag dat het de hele maand zal gebeuren! Je kunt een aantal vakantiebijbelschoolactiviteiten gebruiken, een wandeling door de natuur maken, een aantal personages uit Bijbelverhalen opvoeren en — als je persoonlijk

weinig helpers hebt — kan je een Bijbelvideo laten zien. Er is goed materiaal beschikbaar.

6. Verspreid een nieuwsbrief voor kinderen en neem enkele activiteiten op voor degenen die te jong zijn en niet kunnen lezen.

7. Overweeg een 'boekenuitleenbibliotheek' op te zetten met rustige activiteiten om de kleine jongens tijdens de dienst bezig te houden: voorwerpen zoals viltmateriaal, kleurboeken, enz. Ze moeten van tevoren worden gecontroleerd voor de eredienst en daarna worden teruggegeven. Dit zou de kinderen iets speciaals en nieuws geven om op te rekenen tijdens de week. Elke ouder zou iets kunnen bijdragen.

ENKELE BRONNEN IDEEN:

[grafische stille boeken voor kinderen in de kerk - Bing-afbeeldingen](#)

[Vilt Stil Boek - Bing-afbeeldingen](#)

8. Overweeg het voorbeeld te volgen van de Church of Estes Park, Colorado, die 'bezoekpakketten' voor kinderen aanbiedt.

9. Organiseer af en toe een openluchtkerk waar jonge gezinnen kunnen genieten van aanbidding, studie en gemeenschap zonder zich bezig te houden met het perfecte decorum van hun kinderen.

10. Reserveer een speciale plek waar ouders doordeweeks luiers, schone flessen en kerkspellen kunnen achterlaten.

11. Erken dat kinderen unieke persoonlijkheden hebben en dat ze geen miniatuurvolwassenen zijn. Sommigen zitten misschien rustig in de kerk en genieten van aanbidding, terwijl het voor anderen vrijwel onmogelijk is. Wees geduldig! Kinderen groeien in de loop van de tijd en u wilt dat hun relatie met de kerk positief is en blijft.

12. Niet fronsen. Laat ouders en hun kinderen weten dat ze welkom en geliefd zijn, ongeacht hoe hun kinderen zich gedragen. We voelen ons meestal aangetrokken tot hoffelijke gezinnen, met goede manieren, en vermijden onstuimige en moeilijke gezinnen. Maar wie heeft onze liefde en hulp het meest nodig? Jezus zei niet: "Laat de kinderen bij mij komen zolang ze stil staan. Hij instrueerde ons: "Houd hem niet tegen, want van zulke is het koninkrijk der hemelen."

Er is niets mooiers en geruststellender dan de glimlach op het gezicht van een kleine 'erfgenaar van het koninkrijk'.

Onze kerken en ons leven worden verrijkt door onze kinderen.

Ze zullen onze toekomst zijn als we ze vandaag in onze omgeving verwelkomen.

Heer, kijk voor u onze familie.
Wij danken u voor het dak dat ons beschut;
Voor de genegenheid die ons verenigt;
Voor de vrede die je ons vandaag hebt gegeven;
Voor de hoop waarmee we morgen wachten;
Voor gezondheid, werk, levensonderhoud,
de heldere hemel waarmee je ons leven verblijdt;
Voor de vrienden die we overal hebben en
voor degenen die ons vriendelijk helpen.
Vul onze kleinheid met vrede, Heer.
Reinig ons hart van latente wrok.
Geef ons goedheid en kracht om te lijden en te volharden.
Moge uw genade ons ertoe brengen het te begrijpen
en vergeef hen die ons aanstoot geven.
Help ons om moedig de ondankbaarheid van anderen te doorstaan.
Geef ons kracht, vreugde en gemoedsrust.
Bewaar ons in de genegenheid van het vriendelijke hart;
verzacht het hart van de vijand.
Bescherm ons bij al onze gezonde inspanningen, als dat uw wil is.
Als dat niet het geval is, geef ons dan standvastigheid
zodat wanneer wat er gebeurt voor ons bestemd is,
laten we moed hebben in gevaar, standvastigheid in beproeving,
matigheid in woede en wisselvalligheden;
en zelfs tot aan de poorten van de dood,
loyaliteit en genegenheid voor elkaar.
Heer: voor de liefde van Jezus Christus
smeken wij u om genade en hulp.

Roberto Luis Stevenson

